

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1091/2023
14.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Марије Терзић, Зорана Хацића, Весне Субић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., чији је пуномоћник Борис Сарић, адвокат из ..., против туженог Јавно градско саобраћајно предузеће „Нови Сад“, са седиштем у Новом Саду, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж1 102/22 од 28.11.2022. године, у седници одржаној 14.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж1 102/22 од 28.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж1 102/22 од 28.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2094/20 од 30.09.2022. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев усваја. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћеног дела зараде за период од 01.09.2018. године до 31.12.2019. године исплати износ од 412,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и износ од 123,00 динара на име обрачунате законске затезне камате до 31.07.2022. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 14.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Виши суд у Новом Саду је, решењем Гж1 102/22 од 28.11.2022. године, ставом првим изреке, усвојио жалбу тужиоца и решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 2094/20 од 30.09.2022. године преиначио, тако што је одбио захтев туженог за накнаду трошкова поступка и обавезао туженог да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 62.300,00 динара, са затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној ради разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, применом процесног закона, што представља чињенично питање у сваком спору.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужиље на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку, прописано је да ако је за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Имајући у виду да тужиља ревизијом побија одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може изјавити, у смислу одредбе члана 420. Закона о парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке која се односи на споредно тражење, није дозвољена.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку и члана 92. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр.10/23).

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић